

DIRECTOR
Dr. AUGUSTIN POPA

Redacția și administrația
BLAJ, JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE:

Un șir garmond: 6 Lei. La
publicări repetate după
invoială

Unitatea

REDACTOR
Prof. DUMITRU NEDA

ABONAMENTUL

Pe un an . . . 200 Lei
Pe 6 luni . . . 100 Lei
Pentru străinătate 400 Lei

Foale bisericească-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

† Părintele Roșianu

A venit și la noi, deodată cu întâia colindători, Moș Crăciun. Ne cutremurăm însă în fața dărilor ce ne-a adus. Un sicriu, în care doarme Părintele ȘTEFAN ROȘIANU. Stăm uluiți și peste gândurile noastre se lasă zăbranic negru. De ce tot cei mai buni, cei mai de seamă, cei mai de valoare? Pavel Dan, Iacob Popa, Alexandru Lupceanu! Crideam că ne-am plătit cu ei, pe un veac întreg, tributul durerii.

Și iată acum, merge pe urmele lor și „Părintele”. De ce? Il știam de mult tîntuit pe patul de suferințe. Il știam arvunit morții fără scăpare. Il știam și pregătit deplin pentru drumul veșniciei. O viață întreagă n'a făcut doar alta, decât asta: A căutat pe Dumnezeu. Din mâna Lui a primit, senin și increzător, și încercarea boalei al cărei sfârșit îl cunoștea. A murit frumos Părintele, așa cum a trăit și a muncit 70 de ani încheiați. Ar trebui să ne mângâie acest gând. Și nu putem trece cu vederea nici tainica rânduială, care a făcut ca el să fie înmormântat tocmai în ziua Nașterii Domnului. În ziua lui Moș-Crăciun. El a fost doar, printre noi, prin toată făptura și înfățișarea lui, prin marea lui bunătate și blândețe, cea mai autentică intrupare a lui Moș-Crăciun cu barba albă, din visurile noastre.

Oricât am încercat însă să ne consolidăm cu aceste gânduri, durerea ne copleșește. Prea e grea despărțirea și pierderea prea mare. Prea va fi greu de împlinit golul pe care-l lasă, în primele rânduri ale bisericii noastre, plecarea Părintelui Roșianu.

Ni-se pare că, deodată cu el, îngropăm o epocă. El mai rămăsese doar, stejar bătrân în mijlocul pădurii de vârstare tinere, să reprezinte pe Preotul nostru de altă dată. El intrupa idealul celui apostol, prin jertfa căruia s'a înfirișat o Biserică și a înviat din moarte un neam. Zelul aprins, râvna neobosită pentru Domnul a fost nu trăsătura caracteristică, ci însuși definiția vieții lui. Acest foc nestins al iubirii lui Dumnezeu l-a făcut, cu adevărat, tuturor toate.

Nu lipsește de nicăieri. Iși împlinește scrupulos datoriile oficiale, în pastorație întâi; duhovnic, profesor și rector al teologiei; canonic și sfenic neprețuit în Consistor. Găsește totuși vreme să scrie cărți de pietate și de îndrumarea cultului divin; să dea mereu îndemnuri și sugestii minunate în gazetele și revistele noastre; să alerge în misiuni până la marginea Bisericii; să poarte grija de reunirea sale Mariane. Iată-îl „Astra”, cutrierând satele spre a vesti gânduri de cultură românească și creștinească. Ori, priviți-l iarăși, cum înfruntă baionetele jandarmilor unguri, cum trece din sat în sat săptămâni și luni dearându-l făcând cea mai nobilă, cea mai eroică propagandă politică pentru triumful dreptății românești!

Și în toată vremea, preotul a avut suflet și purtare de părinte. Bun și iertător, blând în gânditor, înțelegător ca nimeni altul al necazurilor vieții, el a fost sfenicul tuturor celor așunși în impas, mângăitorul celor îndurerăți, ajutorul celor căzuți, împăciitorul celor învrăjbiți. De aceea, din toți titlurile ce i-au adus demnitățile înalte la care a ajuns, unul singur n'a rămas, unul singur i-a fost propriu și specific: titlul de „Părinte”. — E supremul omagiu ce i-se putea aduce.

Dumnezeu să-l așeze în rândurile dreptilor!

Sărbătoarea Iubirii

— Gânduri de Nașterea Domnului —

de I. Rinea, protopop

Omul e cea mai neliniștită ființă de pe suprafața pământului. E un agitat al existenței. Toate celelalte ființe cunosc clipe de liniște și pace, numai omul, nu. Chiar și atunci, când are tot ce-i trebuie, și de cât are lipsă, el vrea mai mult. Vrea totul, nemărginitul, din toate. O istorioară din viața lui Alexandru cel Mare, e tipică, căci e icoana vieții omenești. Întrebat de un filosof, de ce nu se odihnește, după ce a cucerit împărăția Perșilor, a răspuns: Voesc să cuceresc Siria, Egiptul, Asia, India, lumea întreagă, apoi mă voi odihni. Inzadar îi spune dreapta judecată: Omule, ai destul, liniște-te; el nu se poate astâmpăra, căci un tainic imbold lăuntric, un δαίμων τι, cum spunea Socrate, îl împinge mereu să caute să aibă totul, fără limită. Numai atunci crede că ar afla pacea definitivă, ca și Alexandru Machedon.

Sfântul Pavel spune că sunt „trupuri pământești” și „trupuri cerești” (I. Cor. XV. 40). Trupurile pământești, adică oamenii pământești cari formează majoritatea covârșitoare a omenirii, caută mereu să-și stâmpere setea de fericire prin satisfacerea plăcerilor trupului și câștigarea bogățiilor, a gloriei și a rangurilor, ce le poate oferi lumea. — Toți ceice au vânat însă, acestea, în fundul paharului plăcerilor trupești și a bunurilor lumești, au găsit numai drojdiile amărăciunii, decepției și ale scârbei.

Oamenii cei sufletești, sunt mai puțini. Aceștia sunt adevărații oameni superiori. Ei caută să afle fericirea în satisfacerea înaltelor cerințe de ordin spiritual ale eului lor, în aflarea binelui, frumosului și adevărului. — Înălțimile, ce le-au atins cele mai alese spirite ale omenirii în ajungerea idealului suprem al binelui, frumosului și al adevărului, numai cu ajutorul minții omenești, sunt și rămân piscuri, cari au cerut și au stors admirația lumii întregi, întotdeauna.

Isbutit-a însă, rațiunea celor mai alese figuri reprezentative ale omenirii din antichitate, să potolească setea lui Tantal a omului, ce dorea fericirea liniștii, a păcii?

Nu! este răspunsul categoric al faptelor istoriei.

Experiențele omenirii întregi, de a câștiga fericirea, prin puterile proprii, au ajuns într-o înfundătură, fără nici o ieșire. O desnădejde strivitoare, cumplită, fără nume, a pus stăpânire pe toți oamenii. Expresie multgrăitoare și plastică a deprimantei ticăloșii trupești în care se sbătea omenirea, precum și a unei licăriri de nădejde, căci aici numai Cerul mai putea ajuta pe om, — a dat într-o eclogă a sa poetul Vergilius, venind să confirme și pe calea poeziei, așteptarea generală a unui mântuitor ce o să vină, după spusele cărților sfinte ale poporului evreesc.

Suspiniul omenirii întregi a dat asalt Cerului și iată că „la plinirea” vremii din veci sorocite, în zilele Cezarului August, Cerul s'a deschis și însuș Dumnezeu-Fiul s'a coborât pe pământ, născându-se ca prunc nevinovat, din sânul Fecioarei Neprihănite, în peștera Betleemului necunoscut al Iudei, — numai ca să ne arete singura și adevărata cale a fericirii omului pe pământ.

Vrăjite de farmecul maiestos al persoanei Fiului omului, cucerite de semnele cari le făcea și înflorate de gralurile dulci ale noii învățături, ascultau gloatele Galileii și ale Iudei pe marele profet, ce s'a arătat:

— Nu plăcerile trupului, nu bogățiile lumii, nu bunurile omenești, nici realizările minții voastre omenești, și nici o făptură pământească nu vă va putea potoli niciodată setea voastră de fericire, ci numai însuș Făcătorul. Căci în voi, sufletul vostru nemuritor strigă după ziditorul său cel nemărginit. Iar Dumnezeu e spirit iar calea care duce la El e — calea iubirii.

Dacă nu poți pricepe, omule, că Dumnezeu e spirit, toți înțeleg că Dumnezeu e — iubirea (I. Ioan 4. 8). Toate din iubire le-a adus din neînță întru ființă. Din iubire a creat lumea și tot din iubire o susține. Din iubire ne-a chemat la viață și pe noi, căci „El mai înainte ne-a iubit” (I. Io. 4. 19). „El e Tatăl nostru, care este în ceruri” și noi suntem „fiii Lui” iubiți. Numai din iubire El a dat fiilor săi o dinioară, cea mai sublimă fericire, și când ei au pierdut-o, El din cer a trimis pe pământ pe „Fiul său iubit” să le arete calea fericirii. „Fiul lui Dumnezeu, Fiul omului s'a făcut, ca pe fiii oamenilor să-i facă fiii lui Dumnezeu”. Iată de ce Praznicul Nașterii lui Isus, e Sărbătoarea Iubirii.

Nu rațiunea rece a înțelepților, ci iubirea caldă a copiilor lui Dumnezeu explică marile taine ale vieții.

Nu mintea ascuțită a puținilor filosofi, ci iubea filială a celor mulți și simpli — cheia fericirii omului aici și este în umbra crucii.

Iată de ce șoapta Domnului: „Fiule, dă-mi mie inima Ta!” e poate cea mai frumoasă, cea mai mișcătoare și mai expresivă chemare de iubire a lui Dumnezeu din toate Scripturile sfinte, căci ea cuprinde toată setea de iubire a Domnului către noi. Această sete de iubire a coborât pe Dumnezeu pe pământ.

Domnul și Dumnezeu sunt două iubiri cari s'au căutat una pe alta. Și s'au întâlnit în peștera din Betleem. În Isus pruncul să iubim iubirea și să adorăm pe Dumnezeu: „Hristos se naște, măriți-L, Hristos din Ceruri întâmpinați-L, Hristos pe pământ înălțați-vă. Cântați Domnului tot pământul, căci cu mărire s'a preamărit!”

Cuvinte arhieresti

— Părți din pastoralele de Crăciun ale înalților noștri ierarhi —

I

I. P. S. Mitropolit ALEXANDRU brodează o seamă de considerații asupra purtării viflaimitenilor față de Hristos ce era să se nască la ei

Viflaimitenii, — deși cu atâtea veacuri înainte l-au fost vestit proorocii, l-au prezis exact veacul, timpul și locul nașterii, — au putut fi scuzați că nu l-au primit întru ale lor, pentru că nu l-au cunoscut încă, nu l-au știut. Dară noi, după nouăsprezece veacuri de creștinism, noi cari am fost și suntem martori ai istoriei de nouăsprezece veacuri ale bisericii, cari am văzut ce minuni a produs în lumea întreagă și mai produce și astăzi acest Prunc divin în lumea sufletelor, minuni de bunătate, sfințenie și transformare radicală a moravurilor în toate păturile sociale, de înălțare a neamurilor, cari aplică cu sfințenie legislația și codul Evangheliei în toate amănunțele vieții private și publice, noi zic, creștinii de astăzi, nu mai avem nici o scuză și iertare pentru necredința noastră sau răceala, de cari dăm dovadă, neprimindu-l în locuința sufletelor. Păcatul nostru este neasemănat mai mare decât al Viflaimitenilor.

O ușă sau poartă oarecare se deschide cu atât mai greu, cu cât este mai tare zăvorâtă. Astfel de zăvoare sufletești sunt mai multe.

Pe unii îi zăvoarește sufletește, închizând drumul iui Isus în suflet, orgoliul sau *trufia*. Le este rușine să-și recunoască păcatele la picioarele locșitorilor lui Hristos. Ce vor zice oamenii, dacă mă voi arunca la picioarele preoților? Lumea mă va acuza de farizeism sau de pietism sau de ramolire. Numai babele și moșnegii se spovedesc. Acestea și altele le inventează *trufia*. Omului îi este rușine să se umilească înaintea Domnului, să se recunoască înaintea Lui de ceea ce este adevărat: o ființă încărcată de păcate. Și astfel preferă să-și albă în suflet pe Satana, alungându-l pe acest oaspe ceresc, pe Isus, dela poarta sufle-

tului său, lăsându-l afară în frig și în bezna nopții, lăsând să ducă pe seama altora darurile harului, pe cari le aduce cu sacul plin pentru cel bun și înțelegător.

Pe alții îi ține ferecați la porțile sufletului, *lăcomia de avere*. Cum să se lapede ei de ceea ce au câștigat pe nedreptul! Cum să renunțe ei la vreun eventual câștig ce se poate asigura numai prin manopere, viclesug și asuprirea celor nevoiași!

Pe alții îi ține zăvorâți *plăcerile destrăbălate* ale sufletului, alipirea desordonată de tovarășul pornirilor rușinoase ale trupului, ocazia sau prilejul păcatului, de care nu vreau să se lapede.

Cu un cuvânt sunt multe și felurite zăvoarele, cari închid calea mântuirii sufletului. Lăcomia, lenea, toate viciile și pornirile rele — tot atâtea zăvoare grele, — țin ferecată poarta sufletului, încât el este prizonier înăuntru, tânjește și pierde dacă nu se îndură să facă toate sforțările, ca să rupă aceste lacăți și zăvoare, cari opresc pe Mântuitorul Prunc divin, să ia în primire casa sufletului.

Ce mult aș dori, iubiți frați și fiu, să nu fie nici un credincios în parohiile și satele noastre, care să se încăpățineze a-și ține închise și ferecate porțile sufletului. Cine să fie atât se rău încât să oprească pe un oaspe de talia acestui Prunc Dumnezeuesc, să ia sălaș în sufletele noastre? Cine să fie atât de inconștient, să nu vrea să-i facă loc acestui Copil nevinovat: Floare a Raiului, ca să-și vindece sufletul său cu balsamul ceresc al acestei Plante din grădinile Raiului, în stare să tămăduiască orice boală, orice neputință, fie ea chiar moștenită odată cu firea sau natura noastră?...

II.

Preasf. VALERIU al Orăzii arată răutatea nerecunoștinței față de Hristos cel întomenit.

„Ce tablou trist al nerecunoștinței omenestii este peștera din Betleem! Dumnezeu își părăsește tronul mării sale cerești și, în chi-

pul celei mai gingașe ființe, al unui mic copil, vine pe pământ, ca să aducă în suflete pacea și fericirea după care strigau profeții. Și câți vin să se împărtășească de această pace și de această fericire? Niște păstori simpli și trei crai veniți din țări îndepărtate. Ceialaltii, cei mulți, nu-l vreau pe Hristos. Ierusalimul, deși de tot aproape, nu se deranjează. Se știe, că săptămânile lui Daniil s'au împlinit și cel așteptat de neamuri are să sosească însă nimeni nu caută să-l găsească și să-l cunoască. Arhierii consultând cărțile sfinte, celor trei crai le arată precis locul nașterii lui Hristos, însă ei rămân indiferenți, nimica nu-i mișcă, nici o dorință nu au, ca să-l vadă pe cel profetizat de cărțile lor, și pe cei trei crai îi lasă să meargă singuri în Betleem. Iară Irod se tulbură și în sufletul său se naște gândul perfid să-l piarză pe cel ce vine blând și smerit, cum numai un Dumnezeu poate fi de blând și de smerit. Nul Lor nu le trebuie Hristos! Neamul evreesc și Ierusalimul sunt adânciți în cele ale lumii, nu aud glasul îngerilor și nici nu văd steaua luminoasă. Ei sunt stăpâniți de plăcerile deșerte ale pământului, în inimile lor nu pătrund bucuriile cerești. Ei sunt robi ai patimilor, nu vreau să știe de virtute. În sufletele lor domnește fărădelegea, păcatul și clocește ura, nu le trebuie pacea lui Hristos. Vreau și ei un Mesia, însă un Mesia după placul lor, care să le îdestulească poftetele, să le astâmpere setea după plăceri și bogății. Vreau un Mesia, care să le realizeze gândurile lor de a subjuga toate neamurile și de a-și putea vărsa asupra lor toată ura și pofta de răzbunare. Hristosul păcii, al umilinței, al milosteniei, al dragostei, al răbdării și al abnegației nu le trebuie. Nu l-au primit pe Hristos! „*Intru ale sale a venit și ai săi pe dansul nu l-au primit*“ (Ioan, 1, 11).

Hristos de aproape două mil de ani bate și la ușa inimelor noastre cerând intrare. El caută să fie primit în sufletele oamenilor, în familie, în viața socială, între fiii aceluiași neam și între diferitele popoare, ca tuturor să le dea pacea sa dumnezească și să facă, ca odată tot să devină realitate cântarea îngerească, că „*pe pământ pace și între oameni bunăvoință*“.

Foiața „Unirii“

Românii iubesc pe Maica Domnului

de Gavril Bălan

Țara noastră — România —, după o foarte veche legendă este numită: „Grădina Maicii Domnului“. Intr'adevăr, scumpa noastră Patrie cu drept cuvânt se poate numi așa, pentru că, într'însa — ca și într-o grădină, — se găsesc cele mai multe și mai frumoase flori, cari sunt sfințele noastre *biserici* mănăstiri și alte cucernice așezăminte, închinare și puse sub puternicul scut al Mariei.

Tocmai din acest motiv, Maica Domnului, din cele mai străvechi timpuri, nu a încetat și nu încetează nici azi, să facă minuni cu ajutorul Fiului Ei dumnezeesc, în mijlocul poporului nostru, mai ales prin mijlocirea sfințelor Ei *icoane*. Astfel precum știm, la anul 1764, când a murit preacucernicul episcop al Blajului Petru Pavel Aron, icoana Maicii Domnului din capela reședinței vlădicești — adusă dela mănăstirea Prislopul — a lăcrămat în prezența unei mari mulțimi¹⁾. Multe la număr sunt și minunile, pe cari, le-a săvârșit și le săvârșește Maica Domnului în cele 6 Sanctuare din provincia noastră română unită, cari sunt: Mănăstirea Prislop, Bixad Moiselu, Nicula, Strâmba și Șisești, — „Sanctuarul neamului nostru“ — unde în afară de icoana fă-

cătoare de minuni a Preacuratei Fecioare Maria, care în chip deosebit se venerază ca „Maica Românilor“ — mai zac și osemintele marelui luptător național: Părintele Dr. Vasile Lucaci. — Pentru celea întâmplare la Nicula este a se citi mica monografie a p. Bojor despre acest loc de pelerinaj.

Poporul nostru românesc, cunoscând marea bunătate a Maicii sale ocrotitoare, la toate sărbătorile închinare în cinstea ei, *postește și aleargă la sfințele ei lăcașuri* din cele mai mari depărtări. Tineri și bătrâni, bolnavi și sănătoși, cu fiacără credință în suflet, în mândre halne de sărbătoare, pornesc cu icoana Maicii Domnului din biserica satului, în pelerinaj la sfânta Mănăstire, îndurând bucuros osteneala drumului și căldura dogoritoare a soarelui. Pe tot parcursul drumului, auzi cum din sute de piepturi, — aprinse de focul dragostei față de Maica Domnului — se înalță în onoarea ei, îngerești imnuri, cum e frumoasa cântare de mai la vale pe care o învață și cântă cu drag de pelerini.

Cu cântare de mărire
Plecăm azi la Mănăstire.
Luând pe Maica Sfântă
Pe Fecioara cea mai blândă
Pe Vergura îndurată,
Ce din veci e lăudată,

¹⁾ Vezi Dr. Augustin Bunea: Episcopul Petru Pavel Aron și Dionislu Novacovici Blaj, 1902, pag. 428.

Cerând a Ei îndurare
Preasfânta-i ajutorare¹⁾.

E o rugăciune foarte mult practică în noi în Maramureș și părțile sălăgene din cele mai vechi timpuri, ca o devoțiune particulară către Maica Domnului, este *rozarul* Marian, care, nu este altceva, decât, o cunună de rugăciuni, o cunună de roze, cunoscut la noi sub numirea de „*mădăni*“. Această cucernică devoțiune către Preacurata, a luat un mare avânt în zilele noastre, în cadrul Reuniunilor Mariane.

Afară de această rugăciune particulară Românul, mai are și alte rugăciuni — firește aprobate din partea sf. Bisericii — în onoarea Maicii Domnului, turnate în halna slovel și a poeziei, cum sunt de ex., cele cele culesse din popor de d. *Toduțu*. Doue mici specimene: Astfel, când cineva ajunge la vre'un necaz, zice către Preacurata: „*Ruga cea mare*“, care se compune din mai multe rugăciuni. Citez o astfel de rugăciune din „*Ruga cea mare*“:

Și iară, Doamne mă rog...
Cum se roagă, Doamne,
Nouăzeci și nouă de călugări
În 99 de mănăstiri
La 99 de altare
Cu rugă rugată
Cu inimă plecată
Către Maica Preacurată.

¹⁾ Vezi: „*Calea Mântuirii*“. Editura Tipografiei „Sf. Vasile“ Bixad 1934.

Însă de aproape două mii de ani soarta Lui e tot cea din Betleem. Sunt câțiva creștini buni, cari asemenea păstorilor, ascultând glasul credinței lor aleargă la Hristos și-l primesc în sufletele lor. Sunt puțini creștini adevărați, cari asemenea crailor ostensec și jertfesc pentru ca să-l afle, să-l cunoască și să-l iubească pe Hristos. Însă lumea mare, majoritatea covârșitoare a oamenilor și azi arată față de Hristos indiferentismul Ierusalimului. Îl știu pe El, îl cunosc, însă în inimile lor copleșite numai de cele ale lumii, nu-l vreau pe Hristos. Sufletele lor sunt stăpânite de patimi, nu-l vreau pe Hristos, care ne conduce pe drumul strâmt și greu al virtuților. Inimile lor sunt dornice după plăceri și nu-l vreau pe Hristos, care ne impune înfrânare și abnegație. Au ajuns robi ai fărădelegilor, materialismului, egoismului și ai urei, nu-l doresc pe Hristos, care ne îndeamnă la dreptate, idealism, altruism și dragoste frățescă. Sunt și azi mulți, cari asemenea Iidovilor vreau un Mesia, însă care să fie după placul lor. Să-le împlinescă poftele și dorințele ei să-l ajute să domineze asupra altora. Ei vreau un Hristos, care morala sa să și-o potrivească amăsurat faptelor lor, dar nicidecum ei să se conformeze moralei lui Hristos. Apoi nu lipsesc, ba pe zi ce merge tot mai fără rușine se arată Irozii, dușmanii pronunțați ai lui Hristos, cari își fac titlu de glorie din persecuțiile, pe cari, asemenea păgânilor din primele veacuri, cu cruzime diabolică le-au început contra lui Hristos și contra tuturor acelor cari se închină lui Hristos. Sunt chiar și de acela, cari omorând pe adevărații creștini și pe ucenicii lui Hristos, cred că aduc jertfă lui Dumnezeu.

[...] Hristos nu e primit în suflete, în familie, în societate și între neamuri. De aceea e îngrijorarea care ne cuprinde văzând atâta lipsa de pace pe pământ. Nu e pace în suflete, nu este fericire în familie, nu este bună înțelegere și dragoste frățescă între fiii aceluiaș neam nu e pace între popoare. Clasele sociale cu ură nebună se dușmănesc și fiii aceluiași neam cu ură, invidie și calomnie se războiesc între ei, iară între popoare domnește egoismul și dușmănia, încât cu frică și cutremur trebuie să

asistăm la pregătirile nebune, ce se fac nu pentru a întrona pacea pe pământ, ci pentru a deslănțui asupra omenimei un nou uragan, care va distruge vieții și tot ce cultura și civilizația a putut crea.

III.

Preasf. IULIU al Clujului preamărește pacea lui Hristos în împărăția lui Hristos

„Ca împărat al păcii intră Domnul în lume. Pentru pacea și împăcarea lumii a trimis Dumnezeu, la plinirea vremii, pe Unul născut Fiul al Său în lume. Deasupra leagănului Său sărăcăcios, din ieslea peșterii, ceata mare a puterilor cerești cântă cântec de leagăn dumnezeesc: „Mărire întru cele de sus lui Dumnezeu pe pământ pace între oameni de bunăvoie“.

[...] Hristos este pacea noastră, cum atât de frumos spune sfântul Apostol Pavel. El a venit să facă toate una, să dărâme zidul despărțitor dintre oameni și să-i înfrățiască pe toți. Să cheme la pace și pe cei de aproape și pe cei de departe, să apropie sufletele întru aceeași dumnezeiască chemare, a Părintelui ceresc, pe care ni-L-a descoperit de Tată Tatăl nostru care este în ceruri.

Așa ne-a deschis Domnul calea împărătească a cuvântului adevărului și s'a făcut nouă Calea vieții, prin adevărul pe care ni-L-a descoperit. „Eu sunt calea, adevărul și viața. Cine-mi urmează mie nu umblă întru întunec, ci are lumina vieții“. Din ieslea Vifaimului, în care bine a volt a se așeza, plinind voia Tatălui, ne chiamă la viață prin plinirea voinei lui Dumnezeu. Ascultare, supunere.

Plinirea poruncii lui Dumnezeu despre care Domnul spune că este viața veșnică.

„Eu am venit ca viața să aibă și din pri sosință, să aibă“. Viața, plinirea poruncii lui Dumnezeu, plinirea poruncilor Lui, care poartă în suflet pacea dumnezească. Pacea în sufletul fiecăruia dintre noi, pacea în sufletul familiilor, pacea în sufletul neamului.

Temelia păcii este viața așezată în poruncile lui Dumnezeu. Nu altele decât cele cunoscute din pruncie. Despre acestea a grăit

Domnul când a spus, dacă vrei să intri în viață, ține poruncile. Pentru că, ele sunt așezate lumină lumină pentru pașii cărării noastre, a fiilor lui Dumnezeu, a fiilor împărăției Lui. Ele spun, păzește-te de rău și fă binele. Iar aceasta-i dreptatea către Dumnezeu și mărirea Lui, în dragostea arătată fratelui nostru întru Hristos. Bunăvoie și din bunăvoie, pacea.

Spre aceasta ne chiamă, din ieslea Vifaimului, dulce și dumnezească, pruncul care s'a născut nouă și Fiul care s'a dat nouă.

Pe această cărare ne chiamă cântarea cerească a îngerilor, la vestirea bucuriei mari, care va fi pentru tot norodul că astăzi s'a născut nouă Mântuitor Isus Domnul: „Mărire întru cele de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace între oameni de bunăvoie“.

(...) Pace. Dătă lipsă de pace pe pământ. Câtă durere, câtă suferință. Cât plâns și tânguire între fiii oamenilor. Departe s'au îndreptat cărările lor de căile Domnului. Departe rătăcesc pașii lor pe cărările întunecului. Departe sufletele de sufletul Părintelui, care la plinirea vremii, ne-a grăit nouă prin înauși Fiul său, trimis în lume.

„Nu voți să veniți la mine, pentru că viață să aveți“, spune Domnul. Au crezut că vor avea pace, la afară de Domnul, și vor stăpâni fără de El, și s'au îngelat amarnic. Tot zic: pace, pace, și nu este pace celor fărădelege, zice profetul. Nu este, pentru nici un suflet. Nu este nici în familie, nici în societate, nici în sufletul neamului, nici între neamuri, dacă împăratul păcii este scos afară, din suflete. Pașii noștri, a tuturor, celor însetați de pace, trebuie să se îndrepte pe calea vieții, luminată de lumina Celui ce s'a chemat pe sine „Lumina lumii, pe care, dacă o urmează cineva, nu umblă întru întunec, și are lumina vieții“.

Trebuie să ne întoarcem spre Hristos. Să trăim în lumina poruncilor Lui, plinind voia Domnului, să întemeiem viața noastră pe temelia nesdruncinată a credinței în Dumnezeu. Să luăm jugul Domnului și să fim blânzi și smeriți ca inima, și vom afla odihna sufletelor noastre: „Veniți la mine, toți cei întristați

Să le stai în ajutor
Bunilor, creștinilor,
Să le dai lor, Doamne
Ce-și cer, și-i ferește de rău¹⁾.

Pentru ziua de Duminecă, Românii, are următoarea rugăciune către Preacurata:

Și iară Doamne mă rog,
Către sfânta Duminecă,
Dumineca Duminecilor,
Maica tuturor zilelor,
Șapte surori bune
Alese în lume.
Voi vă rugați la olaltă,
Către Maica Preacurată,
Către bunul Dumnezeu
Să ne ferească de rău
Primindu-ne rugăciunile,
Ferindu-ne de teate relele
Raiul să ni-l dăruiască
Împărăția cerească¹⁾.

Tot lauda Preacuratei o vestesc, cu vorba și fapta, mulțimea de Reunții Marlane a femeilor și a copilelor de școală. Cea dintâi atare reuniune pentru femei a fost înființată la Cluj de păr. Ștefan Roșianu, acum treizeci și mai bine de ani, iar a doua de răp. Ioan Genț, în Oradea, la 1913²⁾. De la această dată începând, Reuniunile Marlane se înmulțesc în chip considerabil în toate diecezele noastre.

¹⁾ Vezi: Ioan Todușiu: Ruga cea Mare.

²⁾ Idem, ibidem.

³⁾ Vezi: Dr. A. Tăutu. Ce sunt și cum trebuiesc organizate Reuniunile Marlane? Oradea. 1929.

Așa, în epahia Maramuresului — vlăstarul cel mai tânăr al provinciei noastre bisericești și pus sub puternicul scut al Mariei, — aproape nu există parohie sau filie, în care să nu fie Reuniune Marlană. Rodele lor binefăcătoare, atât religio-morale, cât și caritativ, sunt incomparabile.

Pentru sublimile virtuți, frumusețile sufletești și mai ales pentru aceea că, Preacurata Fecioara Maria este Maica Domnului nostru Isus Hristos, Ea a fost prealăudată și cinstită și de poezii, scriitorii, muzicanții, pictorii și sculptorii noștri. Din plelada poezilor mai vechi, regele poezilor noștri — Mihail Eminescu — O numește: „Luceafărul mărilor“ și „Regina îngerilor“; iar dintre poezii mai noi, amintesc numai pe: Vasile Militaru, Stamatiad și I. P. Gârleanu. Aceste din urmă, e scris cu mult farmec și gingașie. — Peste mulțimea picturilor, sculpturilor, xilografilor, muzicanților și prozatorilor ce s'au întrecut, și la noi, în proslăvirea Preacuratei, din lipsă de spațiu, trec fără să mai pomenesc nume.

*

Iată foarte pe scurt, și în rezumat, cultul Preasfintei Fecioare Maria la Români, din care putem vedea și cunoaște într'adevăr, marea devoțiune a neamului nostru față de Maica Domnului, putându-se compara în privința aceasta cu orice neam de pe rotogolul pământului. Iată „Fântâna darurilor“, spre care aleargă și se

adapă fără încetare poporul românesc din cele mai vechi timpuri!

O singură datorință creștinească avem cu toții: să scoatem din acest venerabil cult, toate datinele și apucăturile rele, contrare adevăratei credințe, cari, ca niște buruiene urâte și nefolositoare, strică aspectul măreț al preafrumoasei grădini, care este cultul Preasf. Fecioare Maria¹⁾.

— Sfârșit —

Reculegere sufletească pentru artiști. S'a întâmplat și aceasta. Și încă nu pentru prima dată. Faptul a avut loc la Beuron (Germania) în mănăstirea Părinților Benedictini. În afară de slujbe religioase și de deprinderi duhovnicești, li-s'au ținut artiștilor în reculegere și conferințe speciale, grupate în jurul ideii centrale: „Slujbă dumnezească și Casa Domnului“. Așa, s'a vorbit despre principiile de bază ale arhitectonicei bisericești, despre necesitatea corăspunderii clădirilor bisericești lipsurilor parohiei; despre simbolismul și arta ecleziastică în vechime și acum, etc. — De sine înțeles că ceasuri ca cele petrecute în asemenea atmosferă nu se mai uită.

¹⁾ Țin să notez la acest loc că descântecul publicat în numărul trecut l'am auzit dela Gașta Viloc din Somșesești [I. Satu-Mare].

și împovărați și eu vă voi odihni pe voi. Luați asupra voastră jugul meu și vă învâțați, dela mine, bă sunt blând și smerit cu inima și veți afla odihnă sufletelor voastre. Căci jugul meu este blând și sarcina mea ușoară”.

IV.

Preaf. ALEXANDRU al Maramureșului își învâța fiii suflatești ce-l „piatra care s'a făcut în capul unghiului”

„Piatra, pe care nu au cunoscut-o ziditorii și care „s'a făcut în capul unghiului” este — cum bine se știe — însuși acest Prunc dumnezeesc, care ne privește azi cu atâta bunătațe, din leslea, ce-l slujește drept leagăn. Este acela, pentru adăpostul cărui nu s'a găsit lăcaș în tot Vithleemul părinților săi și care a trebuit să se nască afară de oraș într'o peșteră părăsită. Este acela care trebuie să fugă din fața mâinii lui Irod și care vreme de 30 ani trăiește apoi — parecă anume ascuns de ochii lumii — în Nazaretul ferit al Galileei. Este acela care, și după ce a pășit în lume și a început să și îndeplinească chemarea, este nesocotit de mai marii poporului său, ba mai mult, este huiduit și batjocorit în tot chipul, pentru că în cele din urmă — drept răsplătă pentru învățătura sfântă ce ne-a adus și pentru tot binele ce ne-a făcut — să fie judecat la moarte și să fie spânzurat între cer și pământ. — Cu adevărat: Piatra pe care nu o au cunoscut-o ziditorii. N'a cunoscut-o Vithleemul; n'a cunoscut-o Irod; n'a cunoscut-o cărturarilor și fariseilor și n'a cunoscut-o poporul orbit și înnebunit de aceștia, care a cerut să l-se sloboadă... Varava.

[...] Soarta Domnului a împărțit-o, Venerați Frați și Iubiții mei fiii suflatești, întru toate și întocmai, și trupul lui mistic, biserica sfântă, așezată de el pe pământ, ca să fie aici purtătoarea de dar și viață pentru toate sufletele chemate la mântuire. Dacă m'au prigonit pe mine, a spus Domnul, și pe voi vă vor prigonit (Io. 15, 20); dacă eu am fost „piatră, pe care nu au socotit-o ziditorii”, va împărțea și această soartă și biserica mea, voi apos-

tolii ei de totdeauna, pe cari v'am trimis „să mergeți în lume și să vestiți Evanghelia la toată făptura” (Mc. 16, 15).

Dar piatra pe care nu o au socotit-o toți acești „ziditori”, rătăciți — într'un chip sau altul — dela cărarea cea dreaptă și singură a adevărului evanghelic: „Acesta s'a făcut în capul unghiului. Dela Domnul s'a făcut aceasta și este minunată întru ochii noștri”. Da, pentru că biserica Domnului, așezată pe pământ cu gândul, să rămână până la capătul veacurilor, nu poate s'o strice nimica. „Tu ești Petru — a spus Domnul către Simon, fiul lui Iona și pe această piatră (pe puterea ce-ți dau, ce cap văzut al bisericii) voi zidi biserica mea și porțile iadului nu vor învinge-o pe ea” (Mt. 16, 18) Acest cuvânt s'a împlinit: Biserica Domnului stă și va sta totdeauna, așa cum El a voit-o „cefate deasupra muntelui” deasupra oricărui deosebiri — fie și cât munții de mari — de culoare și graiu, de bărbat și femele, de bătrân și de tânăr, de sfânt și păcătos; singura mamă lăuitoare a tuturor, după vorba cunoscută a marelui apostol al nesmurilor: „Un domn, o credință, un botez; nu Dumnezeu și tatăl tuturor” Ef. 4, 5—7).

[...] Vorbindu-se de această piatră, Domnul ne spune la la Evanghelistul Luca (20; 18) și următoarele: „Tot cel ce va cădea pe piatra aceasta se va zdrobi; iară pe care va cădea, îl va sfărâma”.

Vorbe grele și cu adânc înțeles sunt acestea, Iubiții mei fiii suflatești, vorbe, cari ne arată cât de măgulit trebuie să fie, în sufletul său, cel ce nu s'a abătut dela adevăr, cel ce n'a rătăcit de pe cărarea cea dreaptă a bisericii Domnului. Câtă fericire nu trebuie să fie — mai ales în zile de sărbători, cum este și Crăciunul de azi — în sufletul fiecăruia dintre noi, cari ne simțim în adevărata biserică a Domnului, „zidiți fiind pe temelii apostolilor și a profeților, fiind piatra cea de unghi înșuși Iesus Hristos” (Ef. 2, 20). Și ce aleasă bucurie trebuie să ne umple inima, de câte ori ne dăm seamă, că aici, în această țară — unde cel mai mulți dintre frații noștri de limbă și de sânge se găsesc în desbinare de Scaunul dela Roma al Sfântului Petru, căpetenia sfinților apostoli

— noi, cei de aici, din părțile de Nord ale țării sunte alipiți, cu foarte puține și nelăseminate excepții, de acest scaun al urmașului Sfântului Petru și aceasta în scumpă și sfântă tovarășie cu toate neamurile latine surori. Toți Francezii, toți Italianii, toți Spaniolii și toți Portugezii, nu numai cei din țările lor de baștină, ci și cei din statele Americii de Sud și din orice alte risipiri ale lor, sunt legați — firește împreună cu alte sute de milioane din toate părțile lumii și din toate semințiile pământului — alături cu noi, Românii gr.-catolici, de biserica mântuitoare a Domnului, biserica cea „una, sfântă, catolică și apostolică”, așa cum o mărturisim mereu în Credeu, așa cum am primit-o din bătrâni și cum vrem și trebuie să vrem, s'o lăsăm la nepoți.

Vă amintim de aceasta, Iubiții mei fiii suflatești, nu ca din întâmplare numai, ci pentru că în părțile acestea ale noastre s'a înflințat de curând — cum nu se poate să nu fi auzit și voi cu toții — o nouă vîlădicie, zisă tot a Maramureșului, care neavând credincioși decât pe ici, pe colo, s'a făcut cu gândul vrăjmaș — mărturisit acum de curând deschis și pe față de mitropolitul ortodox al Bucovinei, socotit un fel de ctitor al ei — de a strica parohiile Noastre și de-a rupe, pe câți vor putea, din turma veșnicului Păstor, Iesus Hristos. De pe urma acestei vîlădicii ortodoxe, de care nime n'a avut lipsă în părțile acestea, ne pot veni — cum s'a și început pe alocurea — prigoane și acărări, în fața cărora va trebui să dăm, poate destui (de cari se vor apropia feilitate momeli și ispite) examenul mare al credinței în vederea acestora să nu uităm, dragilor mei, niciodată cuvântul răspicat și atât de cunoscut al Domnului: „Oricine se va lăpăda de mine și — adăugăm Noi, ca urmaș de apostol, ce suntem — de biserica mea, și eu mă voi lăpăda de el în fața Tatălui meu, carele este în ceruri” (Mt. 10, 33). Și fiindcă v'am arătat, că biserica Domnului, din care ne-am învrednicit a face și noi parte, este și ea — alături de Hristos — „piatra ce s'a făcut în capul unghiului”, găsim a fi potrivit să repetăm încă odată cuvintele înfricoșate ale Domnului: „Tot cel ce va cădea pe piatra aceasta se va zdrobi; iară pe care va cădea îl va sfărâma”...

V.

Preaf. IOAN al Lugoșului stăruie asupra învățămintelor ce ne înțele pilda păstorilor și a crailor dela Răsărit

„Sunt oameni păcătoși, cari nu îndrăznesc să se arate în fața lui Dumnezeu, căci l'ar pări conștiința, cari zic că religia lui Hristos e pentru omul prost, pentru oamenii de rând. Cel trel crai dela răsărit dovedesc împede chiar celui mai tâmpit la minte, că pentru omul învățat nu este nimic pe lume care să merite atâta trudă și osteneală ca tocmai îngrijirea de suflet, și că nu este un drum mai bine chibzuit în viață ca apropierea omului de Dumnezeu.

Cărțile bisericești spun, că magii au fost împărați. Alții spun, că și dacă nu au împărat chiar ei, au fost din neam împărătesc. Toată lumea spune că au fost oameni foarte învățați și cu frica lui Dumnezeu. Printre altele lucruri de ale învățătorilor lor, ei se ocupau și cu celălalt în stele, cu astrologia.

Odată, când se uitau la stele, au văzut pe cer o stea, ca și care n'au mai fost văzută alta nici odată. Se spune că strălucirea acestei stele era așa de mare, de întrecă chiar strălucirea soarelui, și lumina și zina, nu numai noaptea. Celelalte corpuri cerești își au drumul lor bine croit, pe care merg într'una, fără să se oprească nici măcar un minut. Steaua aceasta se oprea când se opreau magii de

La alieșeri *)

S'adunară la comandă,
Gavăt multă dă om, s'ascultie
Vorba domnilor, că viedz tu,
Iei știu tădăuna mulcie

Ca șfoartchinslării la țircus
Au și iei apucătura:
Fac din mâni, dau din pișioară
Cie 'nbiată dă cap cu gura

— „Mănie dac'or fi alieșeri
N'ascuțați șie vă spun alții;
Pentru voi, mă, talpa țării,
Am trăit noi, dzău, ca frații.

Tăt v'am dat la bogdaprostu
Ni-am făcut cu tății — rostu
Mănie poacie să cie bucuri
Că trăiești și fără lucru”.

Așa lie vorbiau, dă ani,
Ai din partidu cu bani.

*) Bucata aceasta e reproducă din drăguțul volumaș de poezii al d. Iosif R. Dobrin: Poezii în graiu bănățenesc, despre care se scriu câteva rânduri în altă parte a numărului nostru de față. (N. R.)

Și când să măi dzică una
Domnu' cu-ocălarii vierdz,
Iesă Costa a lu' Schiepaț
Din săricie și să viedz:

— „la slăbieșcie-nie, cocoanie,
Și măi lasă poșmândrială,
Că măi ieri fusă un altu
Ala-avu altă dzicală.

Ala șic'adușie vriemăia
Când boii mierg după plug
Paurilie umblă'n crieșciet
Nu pișioarilie-l măi duc

Noa'pi viedz, șie vorbie șoadgie,
Și tăt natu dă măi mult!
Vă 'mproșcați tăți cu imală
Acum dă șinie s'ascult?!

Pră voi nu vă doarie capu
Baș dă noi; dă vot vi drag,
D'aia și vorbiți în dugie
Cum jioacă-ăia, pră ștrang

Ș'api c'om trăi adz-mănie
Cum dzisăș, baș fără lucru,
Nu cie fașie dă comedgie!
Asta să io spunî — lu mutu!”

naucan, ori se odihneau. Ea s'a oprit la Ierusalim, câtă vreme cei trei crai au fost în vizită la Irod și acesta și-a adunat statul de oameni învățați, și ch'ar s'a ascuns. Apoi, dela Ierusalim pleacă steaua spre miazăzi, drum pe care nu-l face nici o stea. Iar când a sosit deasupra locului, unde era Pruncul Isus, steaua s'a oprit și n'au mai văzut-o mai mult.

În afară de steaua ce au văzut-o craii dela răsărit pe ceriu, ei au mai văzut, cu ochii sufletului, o lumină și mai mare, care s'a îndemnat să apuce drumul arătat de steaua cea minuoată pentru a putea ajunge la locul nașterii Mântuitorului. Câte gânduri bune nu mădește Dumnezeu în sufletul nostru al fierăria, dar nu vrem să le urmăim. Craii dela răsărit, cu cât sunt mai înțelepți și mai tari în suflet decât noi! Ei trebuie să-și lase casa și masa, și chiar țara lor, să plece pe un drum, despre care nu puteau ști pe unde va trece, când și cum se va isprăvi; dacă se vor mai întoarce acasă, cum și când va fi aceasta? Pentru ei a fost de ajuns lumina din suflet: înănași de Dumnezeu, ei pleacă, fiind gata să îndure orișice.

Drumul lor nu e nici scurt, nici drept, nici fără greutăți. Ei trebuie să meargă prin Ierusalim. Aici n'au de unde să știe locul, unde s'a născut Domnul, de aceea se îndreaptă către împăratul, despre care au aflat mai târziu, că este cel mai mare dușman al Pruncului Isus, căci a voit să omoare pe Isus. Vestea, ce o spun ei despre nașterea lui Isus, turbură tot Ierusalimul, cu Irod în frunte. Dar la omul cu suflet curat nu-l pasă, că pentru credința lui are să sufere: o mărturisește cu curaj și cu fruntea înălțată în fața orișicui Dumnezeu nu-l părăsește. Băgați de seamă, în Biblia Mei, că tocmai când craii spun dovezilor că s'a născut Isus, pe care ei nu l-au acceptat ca împărat sufletesc al întregii omeniri, ci ca pe un stăpân atotputernic, care le aducă numai lor belșug de averi, petreceri și trândăvie, când craii își mărturisesc credința mai frumoasă, în fața celor mai mari dușmani ai credinței lor, din nou li-se arată steaua cea minuoată, lucră care le umple sufletele de bucurie mare foarte, cum spune Mântuitorul Evanghelist Mateiu.

Și pe drumul arătat de stea, ei sosesc iar la casa, în care era deja dus Pruncul, căzând în genunchi, li-s'au închinat, dându-i fiecare câte un dar: unul aur, altul tămâie, altul smirnă. În gând să ne închinăm și noi acestui Prunc împreună cu acești oameni învățați, cărora nu le este rușine să ingenuche în fața Pruncului Isus, care e de față în Sfânta Biserică a Caminecăturii și când li aducem darurile cele mai scumpe: rugăciuni fierbinți scoase din inimă curată.

Perspective creștine în Spania. Câte semnele arată că încăerarea cumplită din Spania se va încheia, și nu chiar peste mult, birunța naționalștilor creștini. Pentru acele țări atât de așteptate, e în perspectivă o situație ce nu va lăsa nimic de dorit din punct de vedere creștin. După cum cetim în „*Osservatore Romano*” (5. 12. 37), generalisimul Franco, acordând un interview dlui M. Grana, corespondent de al catolicului „*New Service*”, a prezis între altele:

„Anulând Constituția laică a Republicii într-un decret de al meu din Octomvrie de anul trecut, rămâne abolită întreagă legislația anticatolică cuprinsă într'însa. Știu că frații de credință din Statele-Unite au înțeles bine că problema noastră e o luptă pentru apărarea Bisericii, a religiei noastre și a culturii creștine. De aceea ne învrednicesc de simpatia și de generozitatea lor.

Am cunoscut uneltirile primejdioase ale comunismului internațional împotriva Spaniei. Am avut la mână documente în cari se indicau distrugerile de biserici și de principale centre ale istoriei noastre religioase; am avut și catastrofa persoanelor ce trebuiau asasinat. Voiau să distrugă totul ceea ce în Spania era tradiție creștină și să facă din ea o națiune fără cult, fără biserici, fără Dumnezeu..

Am fost siliți să prindem armele pentru a apăra Spania noastră; monumentele noastre; religia catolică, persoanele și însași națiunea. Eu am fost sigur chiar dela început că Spania nu poate fi înfrântă de comunismul internațional.

Poporul crede că am făcut războiu și nimic altceva; nu: noi facem o adâncă transformare de caracter social, inspirată de doctrina Bisericii Catolice... Noul stat spaniol va fi statul adevăratei democrații, în care toți cetățenii vor participa la guvernare pe calea activității lor profesionale și a funcțiilor lor specifice.

Având să restaurăm atâtea lucruri... vom restaura în primul rând bisericele, casele lui Dumnezeu, și ne vom îngriji de cler să nu-i lipsească mijloacele economice necesare pentru slujba lui spirituală. — Statul spaniol va avea mult la inimă expansiunea noastră misionară în lume, ca o parte dintre cele mai însemnate a operei civilizatorii a imperiului spiritual al Spaniei“.

Ce să zicem la așa cuvinte, în a căror sinceritate n'avem motiv să ne îndoim? — Doamne ajută! (Radu Negru).

„...Pe pământ pace“

În clipele de răgaz, depănând în gând, una câte una icoane și întâmplări minunate din preajma și din prilejul Nașterii Domnului, și-se umple întreaga ființă de sfântă bucurie. Un fior cald și blând îți străbate inima și în suflet varsa pace și liniște.

Icoana stăruie în minte și mintea refuză să se despartă de ea: „Colo departe, la soare răsare, în mijloc de câmp, umbrele serii cuprind cu aripiile lor Peștera din preajma Viflimului. Noaptea își doarme somnul în liniște; doar din când în când sunet de tălângi îi conturbă pacea și ecoul lor, în vibrări lungi, se resfrânge de peste coline în vâl. Sunt tălângile dela turmele de oi ce zac pe lângă stâni, păzite de dulăii puternici și de ochiul treaz al păstorilor.

Gândul insistă, prinde aripi, și apare o altă icoană fermecător de frumoasă: Peștera, în întunerecul nopții, prinde viață. O lumină vie și strălucitoare o înconjoară. De sus, buchete de lumină cereștii coboară și odihnesc pe acoperișul, pereții și străbat în interiorul peșterii, transformând lăcașul acesta umed și rece, ca prin farmec, într'un palat feeric luminat din Casme. Din înălțimi nebănuite, Steaua călăuzitoare de închinători, varsă fâșii de raze blânde, ca apoi coruri de îngeri, din glasuri milim, imn de mărire cântând, să vestiască lumii evenimentul nașterii Fiului lui Dumnezeu. Cântecul a străbătut fulgerător și stăruie peste vecuri adânc înflpt în milioane de suflete creștine: „Mărire întru cele de sus lui Dumnezeu; pe pământ pace, între oameni bună învoire“.

Înăuntru Peșterii, Prunc mic în pat de leasă, învăluit de căldura ochilor Fecioarei. E Isus Hristos, Mântuitorul lumii. În preajma Crăciunului 1937, aceste icoane revivie în minte parcă cu mai multă putere. Ecoul cântecului îngeresc „...Pe pământ pace...“ stăruie mai insistent în suflet. Dece oare lumea îl ascultă, îl cântă și nu vrea să-l înțeleagă?

„...Pe pământ pace...“! Acesta e darul pe care Hristos — Regele Păcii — îl aduce în

dar omenirii prin nașterea Sa. Pacea a scorbrit din cer odată cu El, ca să o ofere omenirii necăjite și învrăjbite. Și nici nu-i putea aduce alt dar. Căci și atunci ca și azi, frământările și turburările dintre oameni; sbuciumul și neliniștea sufletelor desorientate și răvășite de păcat, fără nici un scop înalt, produceau atâta rău și făceau așa de grea viața. Și azi doar, ce altceva lipsește omenirii, decât pacea? Se înțelege, pacea cea adevărată a lui Dumnezeu. N'ar mai fi atunci atâta neînțelegere în lume. Omenirea nu s'ar măcelări. În răsărit și apus ar înceta cruntul războiu și sângele atâtor nevinovați ar înceta să curgă. Dacă socotim apoi enormele pierderi ce se întâmplă în urma acestor turburări în sufletul oamenilor, cari își pierd lumina credinței și aduc ruina lor și pustirea, mai mult simțim lipsa păcii lui Hristos. A păcii cu Dumnezeu, cu aproapele și sine însuși. Asta însă a lipsit și lipsește lumii. Din luptele și învălmășeala de azi, deducem la chaosul și neastâmpărul de ieri și la nesiguranța și viitorul tulbure de mâini.

Incercările oamenilor de a stabili o pace durabilă prin tratate, ori prin alte mijloace lumesti, fără ca să țină seamă de cerințele Păcii lui Isus Hristos, e lucru zadarnic. O utopie a omenirii.

Căci Hristos, „un cum lumea o dă“ dă pacea Sa. Pacea lui Dumnezeu e alta. Ea alină viforul patimilor noastre; sbuciumul sufletului nostru îl liniștește. Ura și pornirile vrășmașe le astâmpără, cum stâmpără apa limpede de isvor cerbul înecat. Ea desparte pe cel ce încrucișează săbii. Ea oferă răsvrătutul împotriva cerului ramura de măslin a împăcării cu Dumnezeu. Puterea păcii lui Dumnezeu e miraculoasă. Mintea noastră prea pământescă și greoaie, nu o poate cuprinde și prețul în-deajuns.

În lume sunt dureri, boli și suferințe; războaie și turburări; și vor fi până când omenimea, sătulă de fărădelegi și nedreptăți, nu se va întoarce să caute pacea lui Dumnezeu. Hristos Domnul se pregătește să o aducă din nou în dar omenirii. Ingerii vor cânta din nou „Pe pământ pace, între oameni bună învoire“! Il va auzi oare omenimea?

E Crăciunul Sărbătoarea păcii. Să primim pe Regele Păcii, cu suflete curate și împăcate. Și natura se pregătește să-L primească. Cerul, dorind să acopere pământul negru de păcate, din norii plumbării cerne des fulgi albi de zăpadă și — pământul — stă gata în albul imaculat să primească pe Isus Regele Păcii.

E Crăciunul Tu preot al lui Hristos și slujitor al păcii Sale, auzi cântarea „Pe pământ pace, între oameni bună învoire“? O pace în sufletul tău și a credincioșilor tăi. Ori e furtună prevestitoare de rele? — Să nu fie!

Pr. Iuliu Man

Rosariul copiilor. Mai în toamnă păr. P. Bertrand, călugăr asumpționist, și care-i și director general al „Asociației Rosariului Copiilor“ cu sediul în Paris, a petrecut câteva zile în Roma. Cu acel prilej curiosul părinte a fost primit în audiență de Vicarul Domnului, care și-a exprimat satisfacția pentru binele realizat de numita asociație și l-a îndemnat să-i intensifice apostolatul.

Cotidianul „*La Croix*“ înșiră și câteva din roadele minunate produse de „Rosariul Copiilor“: în parohiile în care se află introdus: rugăciune în familie, grație insistențelor celor mici; parohii pe deantregul convertite; evanghelizarea copiilor părașiți sub raport de catehizare (între aceștia protestanți, evrei, comuniști, păgâni); maladii grave vindecate; reuniuni de mii de copii pentru ajutorarea la slujbele religioase; vocațiuni profețtii și că-

ingărești trezite în urma activității în sensul menționat.

Un preot scrie: „De când a fost introdusă „Asociația Rosariului Copiilor în parohia mea, n'a mai refuzat nici un muribund SS. Taine ale muribunzilor“. — Un altul: „Nu mai am comuniști în parohia mea. Vătaful lor a devenit cel mai bun militant în Acțiunea Catholică“. — Al treilea: „N'au mai avut loc în parohia mea funeralii civile“. — Un episcop: „Am putut îngădui mai multor parohii fără preot să păstreze Presf. Sacrament, mulțumită zelului de a vizita acest Sacrament; zel trezit de „Asociația Rosariului Copiilor“.

Pruțul Isus, sigur, s'ar bucura să aibă și la noi apostoli ca cei din asociația condusă de pâr. Bertrand.

Cum a prevestit Mântuitorul că Roma va fi inima creștinismului Său?

Multă vreme, căci slujesc la sf. Altar de vre-o 30 de ani, am fost nedormit, nu înțelegam par'că, ori de câte ori citiam în sf. Evanghelle, partea aceea, zisă a Samarinenilor, acolo unde-i spune Mântuitorul: „*Femei crede-mă (al încredere, pune-ți nădejdea în mine) că va veni vremea când nici în muntele acesta, nici în Ierusalim, nu vă veți închina Tatălui*“ (Ioan 4, 21).

Prezintele grecesc al lui *ἐκέραι* redat în traducerea mea și în toate cele românești, nu e atâta o consecutio temporum, care în grecește este cam inoperantă, dar nici o traducere asuprită, deci nedreaptă și neprecisă, ci este sistemul propriu al sf. Evangheliștilor de a pune în gura Mântuitorului forma viitorului sub forma prezentului; este atributul vecinicii pe care sf. Evanghelle îl dă Mântuitorului-Dumnezeu: Înaintea lui Dumnezeu trecutul, prezentul și viitorul este un perpetuu prezent. „Amin, amin, zic vouă, că celce aude învățătura mea și crede celui ce m-a trimis pe mine are viață vecinică și la judecată nu va veni (grecește *ἐκέραι*-prezentul — (sf. Ioan 5, 24). Amin, amin zic vouă... că va veni ceasul (*ἐκέραι*) întru care toți cei din morminte vor auzi glasul lui“. Aici: vor auzi, e redat prin viitorul: *ἀκούσονται*, fiindcă nu mai e vorba de Mântuitorul ci de oameni (Ib. 5, 29) În sf. Matei 23, 37 citim: Ierusalime, Ierusalime care... Iată din pricina voastră vă va rămâne pustie casa voastră: *ιδου ὀφείλου*, iarăși prezentul.

Samarinenii, corcitură din populația păgânească adusă în colonie din Babilon cu populația evreiască, lăsată în față de cutropitorul regatului Samariei, își aveau centrul slujbei lor, amestec de iudaism și idololatrie, pe muntele Garizim.

Firește, Ierusalimul, centrul, inima slujbei tuturor Evreilor și a tuturor Evreilor din lumea întreagă, avea un mai mare prestigiu. Roma Creștinătății se zice figurat noul Ierusalim, cum și cântăm noi în axionul Paștilor: Veselește-te, Veselește-te, noue Ierusalime. Dar oricât de mare era acest prestigiu și oricât de naționalist era Mântuitorul, despre care sf. Pavel sau Origen spune în epistola către Evrei că din Iuda se trage Domnul nostru și tot acolo spune că s'a zămislit nu din ingeri ci din sămânța lui Avraam, ca să se împlinescă profeția lui Iacob, cu toate acestea Mântuitorul în calitatea sa de întemeietor al religiei adevăratei a spus precis că Ierusalimul, orașul pătimirii sale, va fi dărâmat. Da, dar nu va fi capitala Împărăției Sale: Nici în muntele acesta, dar nici în Ierusalim, nu se va face adevărata slujbă, slujba lui Dumnezeu... Deși mântuirea lumii (femeii Samaritence nu l'a

spus mântuirea lumii fiindcă cercul cunoștințelor ei era prea restrâns) se trage din Iuda totuși Ierusalimul nu va fi scaunul mântuirii acestuia: *La Domnul este mila și deplina mântuire la el, așa zice psalmistul*.

Este deplin lămurit. Evenimentele au dovedit că Ierusalimul a fost centrul de prigonire, și prigonire până'n pânzele albe, ale creștinismului: Ierusalime, Ierusalime, care omori pe profeți și cu pietre ucizi pe cei trimiși către tine! De câte ori n'am dorit să adun pe fiii tăi cum adună pasărea puii săi sub aripi, și n'ați vroit (sf. Matei 23, 37).

Iată din pricina voastră vi-se va lăsa casa voastră pustie, cum s'a și întâmplat, căci li-s'a mai lăsat doar o piatră, fie și un zid în temelie Moscheli lui Omar. Ei, cultic, nu mai au la ce se duce și unde se duce în Ierusalimul tradiției legii lor. Atunci unde este locul în care trebuie să se închine lumea? Să se închine lumea, are sensul de a avea slujirea aceasta creștinească un centru, hai să i zicem central pământului: Mântuirea (lumii) o înfăptuești Dumnezeu în mijlocul pământului, zice psalmistul.

Creștinismul este Împărăția Tatălui și a Fiului și a sf. Duch, iar această împărăție, singura care a mai rămas pe lume, căci nu mai există pe lume Împărății, în rangul întâi, este vecinică: Și Domnul Dumnezeu îl va da Lui tronul Părintelui Său David. Și va „*Împărăți*“ în veci și Împărăția Lui nu va avea sfârșit. (sf. Luca 1, 32).

Dacă Împărăția este vecinică și Împăratul vecinic: Tu ești Preot în veac (traducere mai bună: Preotul veacurilor) după rânduiala lui Melchisedec (Ebrei 7, 17) urmează, se cade ca noul Ierusalim, Roma, reședința vicariului lui Hristos să fie eternă. Este Roma într'adevăr cetatea eternă? Este! Comentarii nu mai incap.

Omnes vias ducunt Romam. Și aceasta, în eternitate...

Protopresbiteratul ortodox

Ad Kalendas graecas... Datorită dreptății cauzei și intervenției pâr. I. Coltor, Academiei noastre Teologice din Blaj în 1933 s'a recunoscut dreptul de a conferi licența în teologie. Și de atunci, de două ori pe an, se prezintă serii de candidați la examene pentru obținerea acestui grad. Munca întru atingerea acestui scop e grea, cernerea candidaților riguroasă, și din numeroșii chemași, relativ puțini sunt cei aleși.

Cu toate acestea se prezintă atâția la licență împinși și de perspectiva, atât de omească și atât de îndreptățită de altfel, a unei urcări oarecare de salariu. Ceeace e pus în vedere licențiașilor... pe hârtie. Știm că Venerata Superioritate a făcut desmersurile necesare ca litera legii să devină fapt. Știm că se tot promite că ceea ce nu s'a făcut până acum, se va face... la anul. Și iată, anul trec, iar vorba rămâne... vorbă. Deși chiar ministerul a lăsat să se înțeleagă limpede că știe de licența în teologie și o pretinde deadreptul pentru anumite cazuri.

Nădejdea, acum, e 1 Aprilie 1938. Dar tare ni este teamă că va trece și acesta ca celelalte. Probabil ca să se dovedească încă odată că trăim în plină atmosferă grecească și că prin urmare nici „Kalendele“ grecești nu pot rămânea ceva ireal... Până când? (Pr. Gh. Pădureanu).

Activitatea unei Reuniuni. Reuniunea Sf. Maria a femeilor române unite din Arad, și-a ținut, la 30 Noemvrie a. c., a treia adunare generală. Activitatea ei bogată desfășurată în cursul ailor 3 ani de existență ridicată-o între primele reuniuni similare din orașul Arad.

Câteva date scoase din raportul anual ilustrează activitatea ei. Membrele pe lângă perfecționarea lor sufletească, dau concursul lor în măsură largă corului bisericii, atât ca membre active ale corului, cât și prin sprijinul lor material.

Opera caritativă însă formează axa principală a activității reuniunii. La Crăciun au îmbrăcat 30 elevi săraci și au distribuit la 30 credincioși mizeri haine, alimente și lemne în valoare de 25.000 Lei.

A provăzut elevii săraci din Arad și din parohia Giulița cu manuale de Religie.

A donat bisericii din Arad, pentru ornate și împodobirea altarului, Lei 20.000. Tot așa bisericii din Bucovăț 1000 Lei. Pentru Opera pontificală 500 Lei. A ajutat apoi 3 văduve.

Reuniunea în cursul unui an a încasat, din taxe de membre, colecte și petreceri Lei 44.752.

Măsuri de prevenire

Cei ce volecz rele Bisericii noastre, nu-i mai urzesc pierirea în taină, ci lucrează la lumina zilei, în văzul și auzul tuturor. Noul Visarion ortodox (drept că acesta numai puț) nu s'a eșuat să rostească, în 12 Dec. c., la Cernăuți, o cuvântare în care să se declare în slujba gândului herostratic de a șterge ceea ce numesc vrăjmașii sf. Uatri „greșala sufletească dela 1700“. Se înțelege că partea de țară luată mai avan la ochi e *Maramureșul unit*. — Ultima circulară (X) a eparhiei noastre amenințate de vladicul pravoslavnic din capitala Bucovinei, privind primejdia în față și cu toată încrederea în Dumnezeu, care va umli pe cei ce, încrezuți „în căruțe și cai“, cred că ne pot tulbura și creștineasca bucurie de Nașterea Domnului, lămurește chestia și dispune precum urmează:

„Desființarea bisericii noastre nu se încearcă acum pentru întâia dată. Povestea e veche. O cunoaștem de când, sunt peste 15 ani de atunci, nu alt mitropolit ortodox, cel dela Sibiu, declarase — „cu ferestrele deschise“ — într'o adunare similară de acolo, că „nu va da odihna oaselor sale“, până nu va vedea sfărâmate pecețile dela 1700 ale unirii noastre religioase cu Roma. Ace sta — numit de atunci „Neodhuitul“ — se gândea să săvârșească această ispravă herostratică în timp de 5 ani. Și când aceștia trecură, a cerut un răgaz de alți cinci, pentruca azi, după un al treilea lustru, să putem constata, cu mândrie și multă mângălere, că nici o pietricică nu s'a clintit din ceea ce chiamă biserica română unită cu Roma. Vine acum — mănât probabil de acelaș gând nemărturisit, al asigurării succesiunii în scaunul de patriarh dela București, pe care-l combătuse odinioară în chiar coloanele folii „Unirea“ dela Blaj — noul Herostrate dela Cernăuți, care vrea să ne dea gata în nu mai puțin decăt 20 de luni. Și aceasta „nu prin cuceriri neprietenești, ci prin duhul dragostei evanghelice“, ceea ce se tâlcuește — în lumina orbitoare a milioanelor grele, de care dispune fondul bisericesc de acolo și a unei scutiri de taxe vamale pentru 86 vagoane fier și 210 vagoane ciment etc., aprobate mitropoliei din Cernăuți pentru un „palat cultural“ (Mon. Of. Nr. 285/1937) — prin cumpărarea de suflete, cari se crede că vor putea fi mituite, scontând sărăcia cunoscută a credincioșilor noștri din Maramureș. Va ajuta însă bunul Dumnezeu, ca nu în 20 de luni, dar nici în 200 de ani să nu se poată realiza gândul distrugător al unei surse de un atât de profund creștinism și un atât de curat naționalism, cum este biserica Blajului, lăudată de curând — întâmplător chiar în aceeaș zi de 12 Decemvrie c. la Brașov

Odată mai mult, în termeni foarte elogioși, de cel ce este profesorul N. Iorga.

Spre a ne putea însă apăra, luând în toate direcțiile măsurile cari se impun, este înomnis necesar, să cunoaștem fără nici o întârziere orice mișcare a dușmanului, care ne-a jurat pierire. Invităm deci pe toți purtătorii Oficiilor parohiale, și prin această întregă obște dreptcredincioasă a Eparhiei Noastre, să **Ne informeze totdeauna amănunțit și cu date concrete și mai ales fără nici o amânare, despre tot ce cred că Ne poate interesa în această materie.** Facând așa, vom ști totdeauna unde va trebui să concentrăm forțele de apărare, spre a putea preveni, ori repara, orice spărtură, ori zgârietură a zidului cetăților noastre sufletești, clădite pe temelii de stâncă ai dragostei noastre de neam și de lege.

Iar pentru această hotărâre nestrămutată a Noastră — pe care nu se poate să n-o împărtășească întocmai întreg Ven Cier eparhial și toți credincioșii mireni ai scumpulor noastre Eparhii — **în care abia avem azi sate cu câte 2 rânduri de biserici și preoți** — să poată atinge rezultatul dorit, dispunem ca în cele 3 zile de praznic ale Crăciunului să se facă în acest scop pretutindeni rugăciuni publice, după următorul program, încadrat după rugăciunea amvonului:

1. „Împărate ceresc” — rostit de preot.
2. „Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți neamuri și vă plecați” (dela Dupăcinar) — cântat de strană și întreagă obștea credincioasă.
3. „Să ne rugăm, plecând genunchii, pentru ca Domnul să risipească intențiile și faptele îndreptate, cu gând de distrugere, împotriva legii și bisericii noastre unite cu Roma și cu Petru. Tatăl nostru. Născătoare”.
4. „Ne legăm cu toții să păstrăm neștirbită credința în legea Domnului și în biserica lui singur măntuitoare. Așa să ne ajute Dumnezeu. Amin”.

Rezultatul alegerilor recente. După socotelile ministerului internelor reiese că în săptămâna aceasta, la *numera*, s'au dat 2.798.917 voturi, din cari guvernului (și partidelor dd. Vaida și Iorga) le-au venit 1.058.525 voturi (37.87%); național-țărăniștilor: 610.234 (21.77%); Georgiștilor 105.901 (3.78%); național-cristianilor 242.235 (9.65%); partidului »Totul pentru țară» 476.684 (17.10%); radical țărăniștilor 92.338 (1.76%); partidului maghiar 108.920 (3.87%). Celelalte partide (al poporului; cel agrar, cel evreesc, german și cel alt social-democratilor au căpătat și ele voturi, dar n'au obținut 2 la sută pe țară). După o relație oficială (o dăm după *Timpul* de azi) mandatele se vor împărți precum urmează: cartelul guvernamental: 144 de mandate; național creștinii: 43; maghiarii: 18; național-țărăniștii 91-93; regionalii: 63; radical-țărăniștii: 8.

Știri mărunte

Tuturor abonaților, prietenilor și cititorilor le dorim din inimă sărbătorii ferice! „UNIREA”.

Nou canonic bobian. În ședința capitanului *Marșia* trecută a fost ales canonic bobian p. dr. **VASILE AFENIE**, protopopul Bucureștilor. — Felicitările noastre!

Personale. Preav. Ord. arhiepiscopesc făcut mai nou următoarele numiri și schimbări în clerul arhidiecezan: P. dr. **Iosif Pop** din Găltiu a fost numit paroh I și protopop la Târgu Mureș; p. dr. **Liviu Brâncu** din Ciurubud spiritual la Penitenciarul din Alud; p. dr. **Victor Socol** din

Bilbor la *Sârmaș* (distr. Gheorgheni); p. dr. **Ioan Simeon Suciu** din Teleacu la Hodoșa-Ciuc; p. dr. **George Seiceanu** din Viștea de jos la Secășel.

— Veneratul Ordinariat al Clujului a făcut mai nou următoarele numiri în sânul clerului eparhial: **Ioan Chereșteșiu** din Sântioana, la Urișor; **Valer Fodor** din Filia de sus la Feleac, iar nouhroniștii **Vasile Cenghez**, **Vasile Prăhase** și **Ilie Sasu** au fost numiți la parohiile Petriș și Lupșă, respectiv Feleac.

Sf. Părinte și orfanii spanioli. Vaticanul își are delegatul său în Spania naționalistă în persoana Mons. Antonutti. Acesta a cercetat, nu de mult, Asturiile și-a petrecut mai multe zile în Bilbao. A vizitat câțiva dintre preoții ce au scăpat cu viață din urgia roșie și le-a comunicat binecuvântarea Sf. Părinte. Totodată a predat și sume însemnate de bani pe cari Sf. Părinte le-a trimis pentru orfanii din Asturii.

Locale. Sâmbăta viitoare, de Anul Nou, va predica în catedrală p. dr. **Ioan Moldovan**, canonic mitropolitan.

Sfințiri și binecuvântare de biserică. Cele din urmă două biserici (din douăzeci și cinci) târnosite de Preasf. **Valeriu** al Orăzii în acest al 25-lea an de arhiepiscopie sunt cele dela *Belling* (unde păstorește p. dr. **Leontin Ciula**) și cea din *Tătărești* (parohia p. dr. **Iosif Cavași**). Lume din popor cu miile și sumedenie de intenționali la amândouă sfințirile. — Binecuvântare de biserică a avut loc în *Sermeșel*, unde Dumineca trecută, în cadre înălțătoare, a fost dată destinației sale bisericuța de aci, dăruită de parohia Dâmbu, care și-a ridicat alta nouă și impunătoare.

Ofensivă împotriva Crăciunului. S'a început în Rusia sovietică, și încă din 15 Noemvrie c., și va dura până la 8 Ianuarie 1938, când e praznicul Nașterii Domnului după calendarul ortodox vechiu. În acest răstimp s'a luat în program să se țină 28.000 conferințe; apoi reprezentații teatrale, filme cinematografice, emisiuni radiofonice potrivnice creștinismului. Drept surrogat pentru sărbătorile creștinătății, bolșevicii s'au îngrijit de sărbători proprii la cari e obligat să participe tineretul comunist și armata, când se vor împărți, gratuit, și brazi împodobii cu seceri și ciocane.

Pavilionul papal, dela expoziția mondială din Paris, după un comunicat al comitetului catolic al expoziției, a fost cercetat zilnic aproximativ de câte 600 persoane. Săptămână de săptămână, în cadrele expoziției, au fost puse în vânzare câte 1500 exemplare din Sf. Scriptură și tot atâtea din enciclica Papei împotriva comunismului. Punctele de program ale coului parisian de copii »Micii cântăreți ai Crucii de lemn» a fost și el foarte bine cercetat. Printre vizitatorii pavilionului papal numărul cel mai mare l'au dat totdeauna bărbaii.

Bilanț infricoșat. Regimul bolșevic din Sovietia și-a serbat nu de mult ajungerea la stăpânire. S'au lăudat cu multe de toate. Agenția de informații din Orient, după *Catholic Times* (12.11.37) întregește isprăvile bolșevice din acești douăzeci de ani cu informațiile înfiorătoare de elocvente: Au fost uciși peste 40.000 de membri ai clerului. Numai anul trecut au fost împușcați, ori trimiși în exil, 2600 bisericani aparținători la diferite religii. Serviciului religios i-au fost sustrate în acești douăzeci de ani peste 129.000 biserici ori capele. Dintre acestea peste 24.000 au fost total distruse sub un pretext ori altul.

Apel către inimile bune. Curatoratul bisericii din *Hosman* (p. **Nocrich**), și cu el dimpreună preotul local, se îndreaptă, prin această către toate inimile bune și darnice să vină întru ajutorul parohiei cu obolul lor ca să-și poată zugrăvi modestul lor lăcaș de închinare și să

cumpere un potir ca lumea, pentru că banii strinși spre aceste scopuri dau atât de puțin, încât nu se poate realiza nici pe departe o dorință cucernică. — (Pr. **Valeriu Pinciu**).

Spre știre. Fiind incunoștințați că diferiți indivizi se prezintă pe la întreprinderile industriale și comerciale în numele Ministerului Muncii, prezentându-se funcționari sau inspectori ai muncii, cerând diferite favoruri din partea întreprinderilor, rugăm pe această cale întreprinderile industriale și comerciale, ca atunci când se prezintă persoane în numele Ministerului Muncii, să li-se ceară legitimația și delegația de inspector. În cazul când nu va poseda legitimația și nu-și vor putea dovedi identitatea, întreprinderile sunt rugate să anunțe circumscripția polițienească respectivă, pentru a aresta și a da în judecată pe acești indivizi. — *Inspectoratul Muncii — Sibiu*.

Anunț. Se aduce la cunoștință generală că la *Oficiul poștal* de reședință *Blaj*, în cancelaria Oficiului, se va ține *licitație publică* cu oferte închise și sigilate, în ziua de **4 Ianuarie 1938**, orele 10 dimineața, pentru *reconcesionarea antreprizei poștale Blaj — Roșia de Secaș*. — Amatorii sunt rugați a lua cunoștință de cactul de sarcini, care se poate vedea zilnic în biroul subsemnatului, între orele 8—12 și 15—18, când pot să ceară oricare alte lămuriri asupra acestei concesiuni. Odată cu oferta, concurenții vor depune o garanție în numerar de 5% din subvenția pe timp de 2 ani.

Cărți & Reviste

Dr. VICTOR BOJOR: Canonicii Diecezelor gr. cat. de Gherla. (Acum Cluj-Gherla). Cluj. 1937. Pagini: 276. Prețul: 120 Lei.

Din 1857, când s'a înființat capitulul gherlan, și până acum, nu mai puțin de 24 aleși slujitori ai altarului au ilustrat capitulul, a cărui istorie o face, cu migală și pietate, p. dr. **Victor Bojor**, membru și Sf. Sa al aceleiaș corporații eclesiastice. Mulțimea de amănunte biografice adunate de autor de prin acte și dela persoane particulare, precum și evidențierea activității naționale-culturale a bisericaniilor de cari se ocupă, fac din lucrarea Sf. Sale un monument vrednic de cea comemorați și în fața căruia trecătorul nu se poate opri decât cu venerație deplin îndreptățită.

P. LUCIAN POP: Drumul către cer. Bixad. 1937. Pag. 128. Prețul: 10 Lei.

Scurt și pe înțelesul poporului, p. dr. ieromonah **Lucian Pop** explică cele zece porunci dumnezeiești și cele cinci bisericăști. După care aduce foarte bine alese sfaturi și învățături din Sfânta Scriptură, ca să încheie cu o seamă de lucruri de știut în legătură cu numerele dela unu până la doisprezece. — Atrăgătoare ca formă și bogate ca fond, sfaturile duhovnicești ale p. dr. **L. Pop** o să fie cetite cu plăcere.

DOM IRENAEUS DOENS: De Heilige Liturgie. A may. 1937. Pagini: 60. Prețul: ?

Apusul catolic, în urma stăruitoarelor insistențe ale actualului Sf. Părinte, se interesează mult de comorile sfinte ale Răsăritului. Broșura p. dr. ieromonah **benedictin I. Doens** răspunde unei necesități provocate de acest curent. Autorul, temelnic orientat în problemele liturgiei orientale, după o succintă introducere de lămurire asupra celor trei liturgii bizantine și asupra preoților, diaconilor, vaselor sacre, odăjdiiilor, simbolice etc., dă, în traducere olandeză, textul întreg al liturgiei s. **Ioan Gurădeaur**. — De sine înțeles că osârdia p. dr. ieromonah, ca și gândul cu care s'a apucat de lucru și priceperea cu care l'a săvârșit, impun cuvenit respect.

CARDINAL WISEMAN: Fabiola sau Biserica din catacombe. Trad. Al. **Lascarov-Moldovanu**. București (ed. „Căugetarea”) 1937. Pagini: 375. Prețul: 55 Lei.

Capodoperă în genul său, „*Fabiola*” card. **Wiseman** a stârnit senzație la vremea sa și e o lectură dintre cele mai delicioase și mai edificatoare și azi și încă multă-mulță vreme. Haina românească aleasă ce i-a imprimat-o talentul d. Al. **Lascarov-Moldovanu**, îi asigură și la noi simpatia de care-i vrednică.

IOSIF R. DOBRIN: Poezii în gralu bândătenesc. Lugoj 1937. Prețul: 20 Lei.

Greu de prins în haina slovel, graiul bândătenesc își are, totuși, îndrăgostiții, cari ar dori să-l vadă gustat și de alții. Și cum s'ar putea aceasta mai bine decât pe calea poeziei? Pe lângă **Victor Vlad Delamarina**, **G. Gârda**, **Miu-Lerca** și alții, încearcă acum și d. **Dobrin** să-și aducă tributul său de iubire vorbil și sufletului bândătean, ori mai bine zis: lugojan. Pentru că cele mai multe din poeziile **Dsale** au subiecte din lumea orașului de pe malurile **Timișului**. Versul ușor, nesilit și coloritul viu al acestor poezii vădesc talent la autor, pe care l-am dori pus cu tot deadinsul la contribuție.

DUMITRU NEDA: *Grădina Marelui Sfinte.* Blaj. 1937. Pagini: 12. Preț: 3 Lei.

Luminoasele rânduri ale enciclicei papale »Ingravescentibus malis« nu se putea să rămână fără răsunet în lumea mulțimilor noastre dela sate. Și asta face păr. Neda în broșurica sa: dă lămuriri celor mulți și simpli pe înțelesul lor, ce-i rozariul și ce trebuie să mediteze credinciosul ce recitează această minunată rugăciune, ca să răspundă ideii ce a dus la această binecuvântată alcătuire euhologică și ca să se împărtășiască de darurile cu cari a înzestrat-o Biserica Domnului.

GRIGORE NANDRIȘ: *Aurel C. Popovici.* Cernăuți, 1937. Pagini: 38. Preț: 30 Lei.

Pagini duloase (între cari, în loc de prefață, și o »mărturie« a d. S. Mehedinti), închinată memoriei bănățeanului Aurel C. Popovici, nefricatul luptător, cu peana și cu graiul, pentru idealism creștin în activitatea națională și culturală și apostolul devotat și desinteresat a tuturor intereselor românești, pentru care lucru trebuie să și moară, surghiunit și sărac, între străini. Stăpân pe o vastă și solidă cultură, era riguros și impunător dovedit în tot ce scria ori spunea. Cinstit ca puțin în lume, n'a făcut însă carieră rentabilă din munca și jertfele sale. — Ca toți cei de-un suflet cu dânsul.

Dr. I. SCHUSTER-G. MEY: *Istoria Blică, pentru clasele primare catolice.* Trad. de P. B. Vineri. Friburg în Brisgau, 1937. Pagini: 256. Preț: 50 Lei.

De prisos să laudăm o lucrare ca aceasta a lui Schuster-Mey. În lumea catehetică și-a făcut doar' loc în primele rânduri de cinste. Cel mult dacă remarcăm, cu privire la traducerea r. P. Vineri, că e cât se poate de îngrijită și că sumedenia de clișee artistice fac acest manual să fie unul dintre cele mai simpatice și sub raport tehnic-estetic.

Dr. EUGEN BAD: *Sunt copiii lenesi?* Blaj. 1937. Pagini: 18. Preț: 15 Lei.

Un mic studiu ce tratează cu temeinicie științifică o problemă mare: asta-i cartea d. medic Dr. Bad. Se recomandă în primul rând catihetilor și învățătorilor, cari, activând în instrucție și educație, pot cădea în greșala de a socoti că toți copiii cari nu arată spor la învățătură sunt niște trântori vrednici de ocară, ori chiar de tratament ceva mai... simțit. Studiarea celor scrise de d. Dr. Bad îi va feri de o atare greșală biologicopedagogică, cu urmări ce pot fi dezastruoase în educație.

Almanahul revistei „Viața“ pe anul 1938. Săbăoani, 1937. Pag. 128. Preț: 15 Lei.

Cu parte calendaristică și pentru greco-catolici, acest almanah va fi un prieten des consultat și bine văzut în orice casă creștinească. Cuprinde mult material literar și informativ și e împodobit cu mai multe icoane ca oricând. Poate și pentru că e într'al 25-lea an de viață și deci gătit ca de mare sărbătoare.

Orientalia Christiana Periodica. Vol. III. No. III-IV. 1937. Pag. 345-716. Roma 1937. Abon. anual: 60 lit.

Periodicul acesta apare sub îngrijirea »Institutului Oriental«, în patru numeri la an, și e ținut la cea mai impunătoare înălțime științifică. La actualul număr dublu lucrează G. Graf (Doue florilegii dogmatice deale Coptilor); G. Hofmann (Lucrările conciliare în Ferrara); de Urbina (Istoria și cauzele schismei bisericii din Persia); Raes (Cuvintele consacării în anaforele siriene); ș. a. Are, apoi, comentarii la diferite probleme însemnate (de ex. problema sofianică) și foarte bogată rubrică de recenzii (pag. 671-716).

Anunț

Aurel Ciupe, artist pictor greco-catolic diplomat al Academiei de Arte frumoase din Iași și licențiat al Institutului Superior de Belle Arte din Roma, pictor autorizat al Ministerului Cultelor și Artelor pentru pictură bisericească angajează pictură bisericească și religioasă. Adresa TG.-MUREȘ, str. Enescu Nr. 2.

Catedră vacantă. La Liceul Comercial Român unit de băleți din Blaj a devenit vacantă, pe ziua de 1 Ianuarie 1938, catedra de juridico-economice. Doritorii de a o ocupa să-și înainteze cererile Preavenerabilului Consistor Arhiepiscopesc din Blaj, până cel mult la 6 Ianuarie 1937, însoțite de diploma de licență, absolvența seminarului pedagogic și celelalte acte.

Oficiul Parohial gr. cat. Lechința, Jud. Mureș

Nr. 144-1937.

Publicație

Curatorul bisericii române unite din *Lechința*, (Jud. Mureș), publică concurs pentru construirea *iconostășului*.

Iconostășul să albă lățimea de 5 metri, înălțimea de 7 metri, iar devizul să fie de 80.000 și să fie în consonanță cu pictura murală a bisericii. Termenul de prezentare a planului și devizului este 9 Ianuarie 1938.

Curatorul își rezervă dreptul de a alege dintre concurenți pe ori și care, fără ca ceilalți să pretindă remunerații pentru plan și deviz, sau spese de deplasare.

Lechința, la 5 Decembre 1937.

Curatorul

FRIDERIC HÖNIG

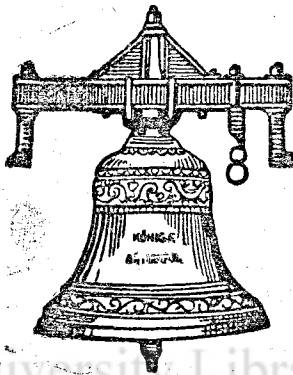
ARAD, STRADA BARIȚIU 10-21

Cea mai veche și mai mare turnătorie de clopote din România.

Fondată la anul 1840

La comandă fabrică clopote de orice mărime, din cel mai curat bronz pentru clopote, pe lângă garanția mare și cu prefixarea precisă a tonurilor. Invenție proprie licențiată.

Rechizite și scule de fer pentru clopote. Motoare electrice pentru clopotit. — Telefon 376.

Atențiune

Adresați-vă cu încredere pentru clopotele bisericești la

TURNĂTORIA DE CLOPOTE Brașov

Aliajul curat, ca înainte de războiu. Prețul cu toate acestea absolut ieftin. Este în interesul fiecărei comuni bisericești a cere dela noi oferte înainte de a procura.

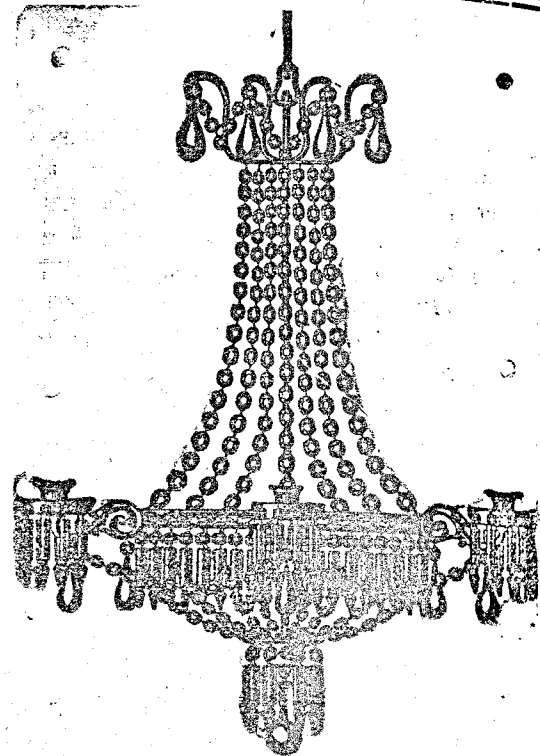
Telefon 11-64.

METALURGIA ROMÂNĂ S. A.
BRAȘOV, Șoseaua Cristian

A apărut noua edițiune a LITURGHIERULUI

Crudo 250 Lei
Legat întreg în pânză, aurit 340 „
LIBRARIA SEMINARULUI — BLAJ

Tipografia Seminarului Teologic gr.-cat. Blaj

Comandați Policandre

LIBRARIA ANCA — CLUJ

din sticlă-cristal, în diferite forme pentru bisericile noastre dela sate.

Tot aici găsiți Sfeșnice pentru altar, toate mărimile cu 1-3 brațe; cruci de perete și cu talpă din lemn, metal, nichel și argintate orice mărime; Berete din Klott pt. preoți Brăe, (eingulum) pt. teologi, preoți și protopopi, în diferite lățimi și culori, din mătase sau lână. Se mai află: Potire, Ciborium, Cădelnițe, Chivot, aurite și argintate.

Mare depozit de Ornate și prapori gata, în diferite culori, cu prețuri reduse. Icoane de hârtie și picturi. Tot soiul de rechizite, imprimate, Cărți de rugăciuni și bisericești, medalioane, rozare, și steaguri pentru Reuniunile Mariane. Teatre și Monoloage populare și școlare.

Cereți catalogul detaliat și ilustrat.

TURNATORIE DE CL OT

FRITZ KAUNTZ

fost

SOHIEB & KAUNTZ
Sibiu — Str. Morilor 2

Livrează clopote de biserică pe garanție de ani îndelungați, turnate din material de prima calitate ca înainte de războiu, efectuate în mod artistic. Experiență îndelungată, de ani de zile, asigură o muncă ireproșabilă și un sunet armonios.

Cereți oferte speciale!

Pe scrisori rog a se indica adresa precisă

RECLAMA este sufletul comerțului

